Hoe Amerikaans Overmoed en Geopolitieke Blindheid het Midden-Oosten en Oost-Europa in de Afgrond Storten

Door Frank , 6 september 2026

Hoe Amerikaans Overmoed en Geopolitieke Blindheid het Midden-Oosten en Oost-Europa in de Afgrond Storten

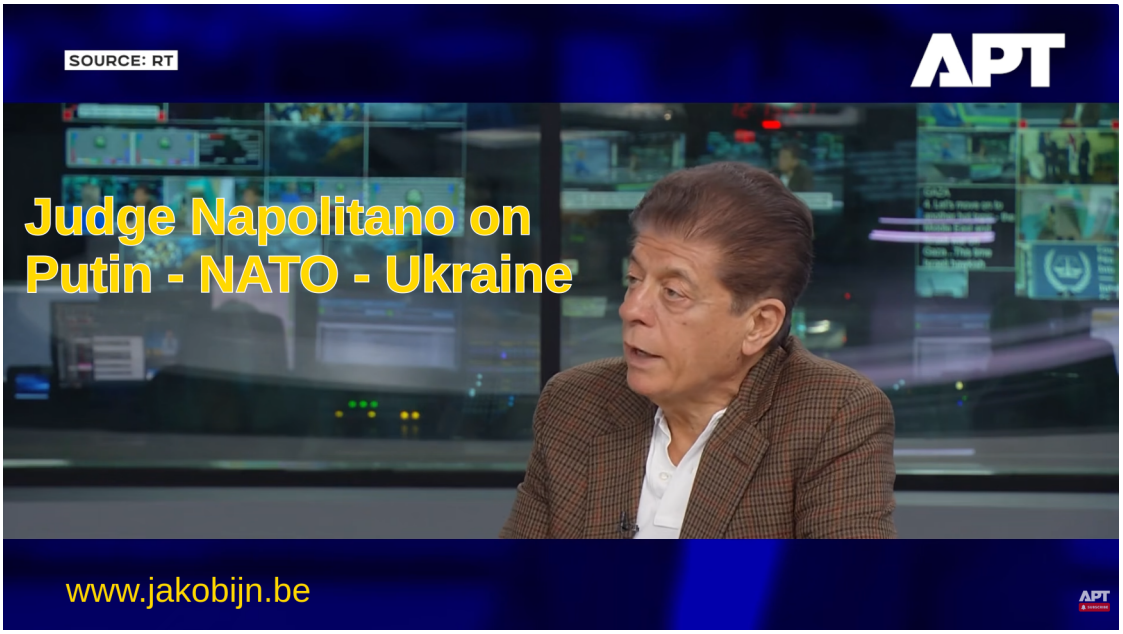

Door Frank Dumon

De Mythe van de Onoverwinnelijke Hegemoon

De hedendaagse geopolitieke architectuur, decennialang gedomineerd door een unipolaire Amerikaanse hegemonie, vertoont barsten die niet langer kunnen worden genegeerd of weggemoffeld door westerse mainstream media. Waar we momenteel getuige van zijn, is geen reeks geïsoleerde diplomatieke misstappen, maar een systematische, diepgewortelde ineenstorting van de strategische logica

van Washington. Van de uitputtingsslag in Oost-Europa tot de logistieke en morele moerassen in het Midden-Oosten, het Amerikaanse imperium herhaalt de fouten van het verleden, blind voor de realiteit op de grond.

Deze analyse, gebaseerd op de scherpe observaties van voormalig Amerikaans rechter Andrew Napolitano en de gedetailleerde militaire inzichten van whistleblower en oud Special Forces officier Anthony Aguilar, onthult een onverbiddelijke waarheid: de Verenigde Staten worden niet alleen militair uitgedaagd, ze worden actief in de val gelokt en langzaam doodbloed door een combinatie van eigen hoogmoed, logistieke onmacht en een vijand die de tijd aan zijn kant heeft.

De titel van deze analyse is geen toeval. Hij echoot de kern van een dieper historisch besef: de prijs van de illusie dat militaire overmacht alleen volstaat om complexe geopolitieke realiteiten te buigen. Net zoals in Vietnam, en later in Afghanistan en Irak, gelooft Washington dat technologische superioriteit en financiële diepte elke strategische tekortkoming kunnen compenseren. De realiteit is echter weerbarstiger. Zoals de beschikbare transcripties en analyses onomstotelijk aantonen, is de Amerikaanse strategie in zowel Oekraïne als Iran gebaseerd op wishful thinking, gevoed door een donor-klasse die het buitenlands beleid heeft gekaapt, en uitgevoerd door een militair apparaat dat zijn eigen logistieke grenzen heeft bereikt.

Het Oostfront: Napolitano over Poetin, NAVO en de Oorlog in Oekraïne

Om de huidige Amerikaanse strategische blindheid te begrijpen, moeten we eerst kijken naar het Oostfront. Voormalig rechter van het Hooggerechtshof van New Jersey, Andrew Napolitano, schetst in zijn podcast 'Judging Freedom' een vernietigend beeld van de westerse aanpak van de oorlog in Oekraïne. Volgens Napolitano zijn de Oekraïense leiders zich er pijnlijk van bewust dat ze op hun "laatste benen" lopen. De dagen van het regime zijn geteld, en toch blijven ze doorgaan met blinde acties, zoals de recente bedreigingen tegen commerciële vliegvelden in Moskou. Napolitano benadrukt dat alleen al het bedreigen van burgers een oorlogsmisdaad is volgens het internationaal recht, een nuance die in westerse media consequent wordt genegeerd.

De westerse media, met name in de Verenigde Staten en het Verenigd Koninkrijk, blijven in lockstep met hun respectievelijke regeringen. Ze fungeren niet als waakhonden van de democratie, maar als propagandakanalen die een falend neoconservatief beleid moeten verkopen aan een publiek dat anders zou rebelleren. Napolitano wijst er fijntjes op dat Oekraïne waarschijnlijk het meest

corrupte land ter planeet is, een feit dat voor de gemiddelde kijker in New York of Londen onzichtbaar blijft door een muur van mediastilte. Deze corruptie is niet slechts een binnenlandse aangelegenheid; het is de reden waarom westerse belastinggeld in een bodemloze put verdwijnt.

De escalatie door NAVO-landen, zoals de besprekingen tussen Frankrijk en het VK over de productie van langeafstands-Scalp-raketten direct op Oekraïens grondgebied, en de overdracht van geclassificeerde blauwdrukken aan Kiev, is een wanhoopspoging om het onvermijdelijke uit te stellen. De Russische militaire doelstellingen – het vernietigen van de Oekraïense regering zodat de NAVO er nooit voet aan de grond kan zetten, en de bevrijding van de Russischsprekende bevolking in het oosten – worden gestaag gerealiseerd. Napolitano stelt een cruciaal juridisch en strategisch punt: president Poetin heeft een "bijna heilige" capaciteit voor geduld getoond. Hij wil geen oorlog met de NAVO. Echter, onder het internationaal recht heeft Rusland *elk recht* om munitiefabrieken en militaire installaties in NAVO-landen aan te vallen die wapens produceren die diep in Russisch grondgebied worden afgevuurd. Zelfs als er burgers in die fabrieken werken, blijft het een legitiem militair doelwit. Dat Poetin dit recht tot nu toe niet heeft uitgeoefend, is een teken van strategische terughoudendheid, niet van zwakte. Maar deze terughoudendheid heeft zijn grenzen, en het voortdurende "prikken van de beer" door Europese hoofdsteden is een gevaarlijk spel dat op een dag een proportionele en verwoestende reactie zal uitlokken.

In deze context is het veelzeggend om te verwijzen naar bovenstaande video. Deze ontmoetingen, weg van de hysterische publieke retoriek, duiden op een erkenning achter de schermen dat de oorlog via diplomatieke kanalen moet worden afgesloten, en dat de huidige Oekraïense leiding daarbij een obstakel vormt. Het is een stilzwijgende bevestiging dat de realiteit op het slagveld de narratieven in Washington en Brussel heeft ingehaald.

Het Midden-Oosten: De Genocide in Gaza en de Israëlische Greep op Washington

Dezelfde geopolitieke blindheid die de oorlog in Oekraïne verlengt, drijft de catastrofe in het Midden-Oosten. Napolitano spaart geen woorden in zijn veroordeling van de Israëlische acties in Gaza, die hij kwalificeert als een "langetermijn, voor de hand liggende genocide". Het voorstel van minister Ben-Gvir voor "vrijwillige migratie" van Palestijnen – een eufemisme voor etnische zuivering – past in een patroon van fanatisme dat erop gericht is de Palestijnse

bevolking tot een gewelddadige reactie te provoceren, om deze vervolgens als excuus te gebruiken voor verdere vernietiging.

Het meest verontrustende aspect van deze situatie is niet het Israëlische beleid op zich, maar de onvoorwaardelijke, blinde steun van de Verenigde Staten. Napolitano legt de vinger op de zere plek: de Amerikaanse federale regering is diepgaand beïnvloed door de Israëlische regering, en het mechanisme van deze invloed is de donor-klasse. Van de 535 leden van het Amerikaanse Congres hebben er 350 hun campagnes gefinancierd gekregen door het American Israel Public Affairs Committee (AIPAC). Dit is een mix van buitenlands en binnenlands geld dat op een systematische manier de democratische wil van het Amerikaanse volk ondermijnt. Terwijl peilingen keer op keer aantonen dat een overweldigende meerderheid van de Amerikanen tegen het sturen van meer geld naar het Netanyahu regime is, stemt het Congres unaniem voor verdere financiering.

Netanyahu heeft openlijk gepraald over zijn decennialange inspanningen om de Amerikaanse regering te controleren, en hij is daarin geslaagd. Deze controle strekt zich nu uit tot het buitenlands beleid van de Verenigde Staten, waarbij Washington wordt meegesleurd in een conflict dat niet in zijn eigen strategisch belang is, maar dat dient om de visie van een "Groot-Israël" van de rivier tot de zee te realiseren. De suggesties van voormalige Israëlische leiders om zelfs Turkije aan te vallen – een land met het op een na grootste leger in de regio – tonen aan hoe ver de Israëlische strategische waanzin is doorgeschoten, gedekt door een Amerikaanse veiligheidsparaplu die zelf brokkelt.

De Iraanse Val: Hoe Teheran de VS in de Afgrond Lokt

Hier komen we bij de kern van de huidige strategische crisis, perfect geanalyseerd door luitenant-kolonel b.d. Anthony Aguilar, een veteraan van de Special Forces met 25 jaar gevechtservaring en een klokkenluider over de wantgedragingen in humanitaire operaties. Zijn analyse van de confrontatie tussen de Verenigde Staten en Iran is ontnuchterend en ondersteunt de stelling dat "Iran de VS in de val heeft gelokt en ze laat doodbloeden".

Volgens Aguilar is de fundamentele fout van de Verenigde Staten dat deze oorlog is begonnen zonder een duidelijk politiek of militair doel. Er was geen gedefinieerd einddoel, geen onderhandelingsstrategie, en geen realistisch plan voor de dag na de overwinning. De oorlog werd gestart onder de neoconservatieve waanidee dat het een snelle, overweldigende overwinning zou zijn, een "shock and awe" die de wereld

zou laten juichen. Maar zoals de geschiedenis van Vietnam en Afghanistan leert, is een militair apparaat, hoe geavanceerd ook, gedoemd te falen als het "bombing policy out of the desert" is: het gebruik van militair geweld als vervanging voor een coherent beleid.

Iran heeft dit Amerikaanse falen slim uitgebuit. Teheran beschikt niet over vijfde generatie jachtvliegtuigen of een bluewater navy die kan wedijveren met de Amerikaanse zevende vloot. Wat Iran wel heeft, is geografie, tijd, en een meesterlijk begrip van asymmetrische oorlogsvoering. Iran heeft de strijd verplaatst naar een terrein waar de Amerikaanse technologische voordelen worden geneutraliseerd door de wiskunde van uitputting. Aguilar wijst op de verwoestende calculus: de Verenigde Staten vuren interceptors af die miljoenen dollars per stuk kosten (zoals de Patriot of THAAD systemen) om drones neer te halen die door Iran voor slechts $1.000 tot $30.000 in massa worden geproduceerd, vaak met 3D-geprinte onderdelen. Deze asymmetrische uitputtingsslag zorgt ervoor dat de Amerikaanse voorraden aan strategische interceptors en precisie-munitie snel opraken, terwijl Iran zijn productie eenvoudig kan opschalen, mede dankzij technologische samenwerking met Rusland en China.

Logistieke Nachtmerries en de Illusie van 'Decisieve Overwinning'

De logistieke realiteit van deze oorlog is een nachtmerrie die door de Amerikaanse militaire planners aanvankelijk werd onderschat. Aguilar benadrukt dat de Verenigde Staten niet meer kunnen opereren vanuit hun traditionele, vooruitgeschoven bases in de regio. De Vijfde Vloot in Bahrein en het CENTCOM hoofdkwartier in Al Udeid, Qatar, zijn kwetsbaar geworden voor Iraanse raketaanvallen. Als gevolg daarvan moet de VS nu vertrouwen op een tweede en derde ring van logistieke steun, ver weg in de Indische Oceaan (Diego Garcia) of zelfs in Zuidoost-Azië (Singapore).

Deze verlengde aanvoerlijnen zijn extreem kwetsbaar. Een vliegdekschip en zijn begeleidingsvloot verbruiken enorme hoeveelheden brandstof en voorraden. De Straat van Hormuz en de Bab el-Mandeb, cruciale chokepoints voor de wereldwijde energievoorziening, worden effectief gecontroleerd of verstoord door Iraanse en Houthi acties. Dit heeft directe gevolgen voor de Amerikaanse binnenlandse economie, zoals Napolitano ook opmerkte: de stijgende diesel- en benzineprijzen zijn een direct resultaat van dit militaire avonturisme, en de regering faalde volledig om de economische impact van een militaire escalatie in de Golf te voorzien.

Aguilar stelt dat de Verenigde Staten in hun huidige operatieformaat nog slechts ongeveer 90 dagen vol kunnen houden voordat de logistieke en munitievoorraden kritieke niveaus bereiken. Dit creëert een existentiële dwang voor het Witte Huis. Omdat er geen duidelijke overwinning is, en omdat de middelen opraken, begint de "albatros van de beslissende overwinning" te wegen. Wanneer een natie niet weet hoe overwinning eruitziet, begint elk willekeurig, radicaal middel erop te lijken. Dit verklaart de steeds luidruchtigere retoriek over mogelijke escalaties, waaronder beperkte grondinvasies van eilanden in de Straat van Hormuz (zoals Larak en Qeshm) of, nog zorgwekkender, de inzet van tactische kernwapens (zoals de B61-12) om Iraanse nucleaire faciliteiten te vernietigen en zo een "overwinning" te kunnen claimen voordat de verkiezingen of de logistieke ineenstorting dat onmogelijk maken.

Escalatiegevaar en de Iraanse Strategie van 'Aas uitwerpen'

Een van de meest fascinerende aspecten van Aguilar's analyse is de observatie dat Iran de Verenigde Staten actief aan het "baiten" is. Iran heeft bijvoorbeeld verouderde mijnen en raketsystemen verplaatst van Qeshm naar Larak. Dit is geen toevallige militaire herpositionering; het is een strategische val. Iran weet dat de Verenigde Staten gedwongen zijn om op deze dreigingen te reageren om hun geloofwaardigheid te behouden. Door deze doelen te kunnen raken, dwingt Iran de Amerikaanse marine om dichter bij de kust te komen, weg van de veiligheid van de diepe Indische Oceaan, en dichter in de kill-zone van Iraanse anti-scheepsraketten en drones.

Wanneer een Amerikaans schip ver weg in de oceaan wordt beschadigd, kan de Pentagon-woordvoerder het afdoen als een "brand in de wasruimte", zoals Aguilar sardonisch opmerkt over eerdere incidenten. Maar als een schip wordt geraakt terwijl het dicht bij de kust opereert om een Iraans doelwit aan te vallen, is dat ontkennen onmogelijk. Een dergelijke aanval zou een massaal verlies aan Amerikaans leven betekenen en de Amerikaanse publieke opinie definitief tegen de oorlog keren. Iran rekent hierop. Teheran heeft geen haast. Ze weten dat de tijd in hun voordeel werkt, dat de Amerikaanse middelen beperkt zijn, en dat elke escalatie de politieke kosten voor de zittende Amerikaanse regering alleen maar verhoogt.

Bovendien is Iran niet alleen. De geopolitieke verschuivingen in de regio zijn ten gunste van Teheran. De opkomende defensie-allianties tussen landen als Saoedi-Arabië, Pakistan en Turkije, met de mogelijke toetreding van Iran, herschrijven de veiligheidsarchitectuur van het Midden-Oosten. De Verenigde Staten, die zichzelf

zagen als de onmisbare beschermer van de regionale veiligheid, worden steeds meer de "outcast", geïsoleerd door hun eigen agressieve beleid. De petrodollar, het fundament van de Amerikaanse economische hegemonie, wordt ondermijnd naarmate regionale actoren hun handel in andere valuta's gaan afwikkelen om Amerikaanse sancties te omzeilen.

De Rol van Rusland en China: Een Nieuwe Wereldorde in de Maak

De Amerikaanse overstretch in het Midden-Oosten komt niet ongezien voorbij aan de andere grote mogendheden. Voor Rusland is een voortdurende, uitputtende oorlog tussen de Verenigde Staten en Iran een strategisch geschenk. Het bindt Amerikaanse middelen, aandacht en, cruciaal, geavanceerde munitie (zoals ATACMS-raketten) in het Midden-Oosten, waardoor deze niet naar Oekraïne kunnen worden gestuurd. Rusland heeft er alle belang bij om Iran te blijven voorzien van inlichtingen, satellietgegevens en defensietechnologie, omdat een sterk Iran de NAVO en de VS bezig houdt aan een tweede front.

China, dat de grootste handelspartner van Iran is, heeft vergelijkbare belangen. De pogingen van de Verenigde Staten om Iran economisch te wurgen, worden in Peking gezien als een proefballon voor hoe de VS uiteindelijk China zelf probeert in te dammen. China zal niet passief toekijken hoe een cruciale knooppunt in de Belt and Road initiatief wordt vernietigd. Hoewel directe militaire interventie met "boots on the ground" onwaarschijnlijk is, zal China zijn steun aan Iran opvoeren via geavanceerde wapensystemen (zoals de J-35 gevechtsvliegtuigen die via Pakistan kunnen worden doorgesluisd), maritieme aanwezigheid en economische reddingsboeien.

De Amerikaanse strategie van "maximum pressure" en sancties heeft gefaald. In plaats van het Iraanse regime ten val te brengen, heeft het het land gedwongen om zelfvoorzienend te worden, zijn eigen drone-industrie op te bouwen, en nauwere banden aan te gaan met de opkomende multipolaire orde. De Verenigde Staten proberen de klok terug te draaien naar een unipolaire wereld die niet meer bestaat, en betalen daar een bloedige prijs voor.

Conclusie: De Onvermijdelijke Ineenstorting van het Imperium

De analyses van Andrew Napolitano en Anthony Aguilar tekenen een somber, maar onweerlegbaar beeld van een supermacht die zichzelf in de voet schiet. De Verenigde Staten worden in het Midden-Oosten niet verslagen door een superieure militaire macht, maar door hun eigen strategische blindheid, logistieke arrogantie en de wiskundige realiteit van asymmetrische uitputting. Iran heeft de VS in de val gelokt door de regels van de oorlog te veranderen, weg van conventionele veldslagen naar een langzame, dodelijke bloeding van middelen en politieke wil.

> De EU heeft nu, als slaafje van Amerika, ook een reeks sancties uitgevaardigd tegen Iran. Dat is het enige wat onze verdwaasde "leiders" nog kunnen. Daarbij vergeten ze dat Iran zijn handel met Europa volledig heeft afgebouwd ten gunste van Rusland en China tot amper 1,5%. Ze hebben Europa helemaal niet nodig. Maar Europa heeft wel Iran en de vrije doorgang van goederen, zoals olie - diesel - gas - meststoffen - helium - aluminium enzovoort, via de Straat van Hormuz nodig.

Tegelijkertijd blijft de neoconservatieve elite in Washington doorgaan met het aanwakkeren van conflicten, van Oekraïne tot Gaza, gedreven door een combinatie van ideologische dogma's en de financiële belangen van de defensie-industrie en buitenlandse lobbygroepen. Zoals Napolitano treffend opmerkt, is er geen moraal meer in het Amerikaanse buitenlands beleid, slechts de grillen van het moment en de bescherming van geopolitieke cliënten.

Voor waarnemers die de geschiedenis hebben bestudeerd, is dit een bekend patroon. Het is de prijs van de illusie. De illusie dat macht rechtvaardigheid creëert, dat technologie strategie kan vervangen, en dat een natie oneindig lang kan blijven

putten uit zijn eigen middelen om verre, onbegrijpelijke conflicten te financieren. De Verenigde Staten staan op het punt om de erfenis van Vietnam en Afghanistan te erven in het hart van het Midden-Oosten: een langdurig, zinloos conflict dat de natie van binnenuit uitholt, terwijl de rest van de wereld, van Moskou tot Peking en Teheran, zich rustig organiseert voor de dag dat de Amerikaanse vlag definitief wordt gestreken. De vraag is niet of deze ineenstorting zal plaatsvinden, maar hoeveel schade het zal aanrichten voordat de onvermijdelijke terugtocht begint.

Bronnen

- President Putin Has "Every Right" to Strike NATO Weapons Plants
- Anthony Aguilar: Iran Baited the U.S. & Is Bleeding It Dry
- President Putin Meets Witkoff and Kushner as Russia-Ukraine Talks Continue

https://youtu.be/k1rPrF0zx9M